

สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

แนวทางปฏิบัติเรื่อง การรายงานธุรกรรม
สำหรับสถาบันการเงิน
ประเภทบริษัทบริหารสินทรัพย์

แนวทางปฏิบัติเรื่อง การรายงานธุรกรรม สำหรับสถาบันการเงิน ประเภท บริษัทบริหารสินทรัพย์ตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทบริหารสินทรัพย์

บทนำ

สถาบันการเงินประเภท บริษัทบริหารสินทรัพย์ เป็นนิติบุคคลที่ได้รับอนุญาตจากธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นบริษัทบริหารสินทรัพย์ ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยมีการประกอบกิจการ บริหารจัดการสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ ของสถาบันการเงินอื่น เป็นตัวแทนเรียกเก็บและชำระหนี้ รับฝากดูแลบริหารจัดการเก็บรักษาทรัพย์สิน เอกสารการโอนทรัพย์สินและเอกสารอื่นใดที่เกี่ยวข้องทั้งหมด รับซื้อและรับโอนทรัพย์สินด้วยคุณภาพ (NPL และ NPA) จากสถาบันการเงินอื่น

ดังนั้น ธุรกรรมที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ดำเนินการ โดยส่วนใหญ่ เป็นธุรกรรมที่ได้เริ่มต้นมากจากการสร้างความสัมพันธ์ระหว่าง ลูกค้ำกับสถาบันการเงินอื่น ซึ่งต่อมาภายหลัง บริษัทบริหารสินทรัพย์ ได้รับช่วงต่อมาดำเนินการกับลูกค้ำ(รายเดิมจากสถาบันการเงินเก่า)เอง หรือดำเนินการกับลูกค้ำใหม่

อย่างไรก็ดี กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน กำหนดให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เป็นสถาบันการเงินตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ด้วยซึ่งส่งผลให้บริษัท ต้องปฏิบัติตามหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการรายงานธุรกรรมและการจัดให้ลูกค้ำแสดงตน

เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามกฎหมายอย่างถูกต้องและเพื่อให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ สามารถช่วยเหลือรัฐในการตรวจสอบและสอดส่องธุรกรรมของลูกค้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพ สำนักงานจึงจัดทำแนวทางปฏิบัติสำหรับบริษัทบริหารสินทรัพย์ขึ้น โดยมีสาระสำคัญในการตีความบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้ง่ายต่อการปฏิบัติสำหรับผู้ปฏิบัติต่อไป

บริษัทบริหารสินทรัพย์ เป็นสถาบันการเงินตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงมีหน้าที่ต้องรายงานธุรกรรมตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยธุรกรรมที่ต้องรายงาน แบ่งออกเป็น ๓ ประเภท ได้แก่ ธุรกรรมที่ใช้เงินสด ธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน และธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ซึ่งรูปแบบ หลักเกณฑ์และวิธีการในการรายงานธุรกรรม จะได้กล่าวไว้ในส่วนนี้

ข้อ ๑ ประเภทธุรกรรมที่ต้องรายงาน

บริษัทบริหารสินทรัพย์ มีกิจการหลักๆในการรับซื้อหนี้จากสถาบันการเงิน โดยเฉพาะ ธนาคาร อันได้แก่ หนี้ ๒ ประเภทคือ

- หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ หรือ NPL (Non Performing Loan) โดยเป็นหนี้ที่ไม่ได้รับการชำระหนี้ตามระเบียบของธนาคาร ซึ่งธนาคารดำเนินการตามขั้นตอนการเจรจาแล้ว ไม่สำเร็จผล
- ทรัพย์สินรอการขาย หรือ NPA (Non Performing Asset) ซึ่งหมายถึง ทรัพย์สินที่ลูกหนี้มีปัญหาได้ตีโอนชำระหนี้แก่สถาบันการเงิน หรือทรัพย์สินที่ได้จากการซื้อทอดตลาดมาจากลูกหนี้ที่สถาบันการเงินนั้นฟ้องและบังคับคดี

ซึ่งหนี้สองประเภทดังกล่าว จะมีการทำธุรกรรมที่แตกต่างกัน โดย

- หนี้ NPL บริษัทก็จะดำเนินการติดต่อกับลูกค้ำ ซึ่งเป็นลูกค้ำเดิมของสถาบันการเงินที่บริษัทรับซื้อหนี้ดังกล่าวมา และดำเนินการบริหารจัดการเพื่อให้หนี้นั้นได้รับการชำระ โดยการเจรจาหรือปรับเปลี่ยนโครงสร้างการชำระหนี้
- NPA บริษัทจะดำเนินการประกาศขาย อาจขายให้แก่เจ้าของทรัพย์สินเดิมที่ประสงค์จะซื้อคืน หรือลูกค้ำรายใหม่ที่ต้องการซื้อทรัพย์สินดังกล่าว

จากรูปแบบของกิจกรรมทางธุรกิจข้างต้น บริษัทบริหารสินทรัพย์จำเป็นจะต้องพิจารณาประเภทธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางธุรกิจดังกล่าว เพื่อปฏิบัติตามหน้าที่ในการรายงานธุรกรรมตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มีบทบัญญัติกำหนดให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ซึ่งเป็นสถาบันการเงิน ต้องรายงานธุรกรรมดังต่อไปนี้

หมายเหตุ หากไม่สามารถติดต่อ ลูกหนี้ NPL ได้ บริษัทสามารถดำเนินการ ข้อ ๒๖^๑ (๒) ของกฎกระทรวงการตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้ำ พ.ศ. ๒๕๕๖ ต่อไป

(๑) ธุรกรรมที่ใช้เงินสด ในมูลค่าตั้งแต่ สองล้านบาทขึ้นไป ซึ่งธุรกรรมที่ใช้เงินสดที่อาจเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางธุรกิจของบริษัทบริหารสินทรัพย์ หมายถึง การชำระเงินสด การรับเงินสด ซึ่งบริษัทดำเนินการกับลูกค้ำ อาทิ

- ลูกค้ำนำเงินสดมาชำระหนี้ NPL
- ลูกค้ำนำเงินสดมาซื้อทรัพย์สิน (NPA) ที่บริษัทประกาศขาย

โดยสรุป หากมีการทำธุรกรรม ที่เป็นการส่งมอบเงินสดให้แก่กันโดยตรง ระหว่างลูกค้ำกับบริษัท ซึ่งมีจำนวนตั้งแต่สองล้านบาทขึ้นไป บริษัทต้องรายงานธุรกรรมที่ใช้เงินสดต่อสำนักงาน

(๒) ธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ได้แก่ ธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สิน อันเป็นอสังหาริมทรัพย์และสังหาริมทรัพย์ที่เป็นยานพาหนะหรือเครื่องจักร ที่สามารถประเมินราคาได้ตั้งแต่ ห้าล้านบาทขึ้นไป อาทิ- การขายที่ดิน ซึ่งเป็นทรัพย์สินหรือการขาย โดยที่ดินนั้นมีราคาประเมินตั้งแต่ห้าล้านบาทขึ้นไป ทั้งนี้ ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ นำแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการรายงาน สำหรับสถาบันการเงินประเภท ธนาคาร เรื่อง การรายงานธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน มาพิจารณาปรับใช้เท่าที่ตรงกับกิจกรรมทางธุรกิจของบริษัทด้วย(ดูภาคผนวก)

- การซื้อ ทรัพย์สินที่ขายทอดตลาด (กรณีที่ทรัพย์สินเข้าสู่กระบวนการขายทอดตลาดโดยกรมบังคับคดี และมีผู้ประมูลซื้อได้ โดยบริษัททราบถึงการซื้อในเวลาต่อมา) กรณีนี้เป็นการบังคับขายทอดตลาดเพื่อชำระหนี้ ซึ่งเป็นการบังคับคดี ตามคำสั่งศาล ซึ่งถือว่าบริษัทฯ ไม่ได้มีการทำธุรกรรมกับผู้ซื้อทรัพย์สิน จึงไม่ต้องรายงานธุรกรรม

- กรณีที่ลูกค้ำ(ลูกหนี้) มีการไถ่ถอนทรัพย์สินจำนอง และทรัพย์สินจำนองนั้น มีราคาประเมินตั้งแต่ห้าล้านบาทขึ้นไป

(๓) ธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ได้แก่ ธุรกรรมทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นธุรกรรมที่ทำให้เกิดมูลค่าขึ้นแล้วหรือไม่ก็ตาม แต่เป็นธุรกรรมที่ตรงกับคำนิยามตาม มาตรา ๓ ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ กล่าวคือ เป็นธุรกรรมที่เจตนาหลีกเลี่ยงการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน หรือ เป็นธุรกรรมที่มีพฤติการณ์ว่า อาจเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดโดยในเบื้องต้น ไม่จำเป็นต้องระบุได้แน่ชัดว่าเป็นความผิดอาญาฐานใด หรือเป็นความผิดฟอกเงินอย่างแน่ชัดหรือไม่

^๑ ข้อ ๒๖ ของกฎกระทรวงการตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้ำ พ.ศ. ๒๕๕๖ บัญญัติว่า สถาบันการเงินและผู้ประกอบอาชีพตาม มาตรา ๑๖ (๑) และ (๙) ต้องดำเนินการตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงสำหรับลูกค้ำทุกราย ทั้งลูกค้ำใหม่และลูกค้ำปัจจุบันในกรณีลูกค้ำปัจจุบันให้ดำเนินการ ดังนี้

(๑) ลูกค้ำที่มีข้อมูลไม่ครบถ้วนและเพียงพอ ให้ติดตามและตรวจสอบข้อมูลให้ครบถ้วนและให้บริหารความเสี่ยงและดำเนินการตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้ำเมื่อมีข้อมูลที่ครบถ้วนและเพียงพอแล้ว

(๒) ลูกค้ำที่ไม่มีความเคลื่อนไหวในการเดินบัญชีหรือไม่มีการทำธุรกรรมมาเป็นเวลานาน หรือเป็นลูกค้ำซึ่งเป็นลูกหนี้ที่ไม่ชำระหนี้ และไม่สามารถติดตามข้อมูลได้ ให้กำหนดมาตรการให้ลูกค้ำต้องติดต่อกับสถาบันการเงินและผู้ประกอบอาชีพตาม มาตรา ๑๖ (๑) และ (๙) ในการทำธุรกรรมครั้งต่อไป ทั้งนี้ เพื่อจะได้ขอข้อมูลจากลูกค้ำได้ในโอกาสแรกและดำเนินการตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้ำตามข้อมูลดังกล่าวต่อไป

(๓) ลูกค้ำที่มีข้อมูลไม่ครบถ้วนและเพียงพอและไม่สามารถติดตามข้อมูลให้ครบถ้วนและเพียงพอได้ ให้พิจารณายุติความสัมพันธ์ทางธุรกิจกับลูกค้ำดังกล่าว

สำหรับธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยนี้ มีกระบวนการขั้นตอนและแนวทางการใช้ดุลยพินิจที่แตกต่างจากธุรกรรมที่ใช้เงินสดและธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน โดยจะได้ระบุไว้ในหัวข้อต่อไป (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก)

ข้อ ๓. แบบรายงานและวิธีส่งรายงานธุรกรรม

ในการรายงานธุรกรรมของลูกค้า ต่อสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน มีแนวทางในการกำหนด แบบรายงาน ระยะเวลาส่งรายงาน และผู้กรอกแบบการรายงาน ดังนี้

ตาราง ๑ : จำนวนเงินสด มูลค่าธุรกรรมและแบบรายงานธุรกรรม

ประเภทธุรกรรม	จำนวนเงินสด/มูลค่าธุรกรรม	แบบรายงาน
ธุรกรรมที่ใช้เงินสด	ธุรกรรมที่ใช้เงินสดตั้งแต่สองล้านบาทขึ้นไป	ปง ๑-๐๑
ธุรกรรมที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน	ทรัพย์สินที่มีมูลค่าตั้งแต่ห้าล้านบาทขึ้นไป (ไม่ต้องพิจารณาถึงมูลค่าของการทำธุรกรรม)	ปง ๑-๐๒
ธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย	ไม่จำกัดจำนวนครั้ง จำนวนเงินหรือมูลค่าธุรกรรม	ปง ๑-๐๓

๓.๑ วิธีการส่งรายงานธุรกรรม

บริษัทฯ สามารถส่งรายงานธุรกรรมทุกประเภทได้ โดยใช้วิธีใดวิธีหนึ่ง ดังนี้

- ก. ยื่นรายงานธุรกรรมต่อเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงาน
- ข. ส่งรายงานธุรกรรมตามแบบรายงานทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ โดยมีหลักฐานการส่งที่ชัดเจนหรือส่งทางไปรษณีย์ด่วนพิเศษ (EMS) หรือไปรษณีย์เอกชน ซึ่งสามารถตรวจสอบผู้รับปลายทางได้
- ค. ส่งรายงานธุรกรรมเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งมีลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ กำกับและส่งด้วยวิธีที่สำนักงานประกาศกำหนด

๓.๒ ระยะเวลาในการส่งรายงานธุรกรรม

บริษัทต้องส่งรายงานธุรกรรมทุกประเภท “ตามหลักเกณฑ์และกำหนดเวลา สำหรับการรายงานธุรกรรมของสถาบันการเงิน” คือ

- (๑) การส่งรายงานธุรกรรมที่ใช้เงินสด และธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ให้ส่งเดือนละ ๒ ครั้ง ได้แก่
 - ครั้งที่ ๑ ธุรกรรมที่ได้กระทำขึ้นในวันที่ ๑ ถึง วันที่ ๑๕ ของเดือน ให้บริษัทส่งรายงานธุรกรรมต่อสำนักงาน ภายในวันที่ ๑๖ ถึงวันที่ ๒๒ ของเดือนนั้นๆ
 - ครั้งที่ ๒ ธุรกรรมที่ได้กระทำขึ้นในวันที่ ๑๖ ถึง วันสิ้นเดือน ให้บริษัทส่งรายงานธุรกรรมต่อสำนักงาน ภายในวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๗ ของเดือนถัดไป
- (๒) การส่งรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย
 - ให้ส่งภายใน ๗ วันนับแต่วันที่มิเหตุอันควรสงสัย เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอันทำให้บริษัทตรวจพบหรือตรวจสอบข้อมูลได้ล่าช้า
- (๓) ระยะเวลาในการส่งรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย
 - ก. ระยะเวลาในการรายงาน

การรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ตามมาตรา ๑๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบข้อ ๒ (๒) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินพ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดว่า เมื่อมีการทำธุรกรรมกับสถาบันการเงินและพบว่าเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยตามมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง (๓) ให้สถาบันการเงินมีหน้าที่ต้องรายงานการทำธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยโดยการส่งแบบรายงานไปยังสำนักงาน ปปง. ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีเหตุอันควรสงสัย

“วันที่มีเหตุอันควรสงสัย” หมายถึง วันที่สถาบันการเงินทราบถึงธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ซึ่งคือวันที่ผู้บริหารระดับสูงทราบถึงธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย (ผู้บริหารระดับสูง หมายถึง ผู้บริหารหรือกรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อแทนสถาบันการเงิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗๐ วรรคสอง รวมตลอดถึงบุคคลผู้ได้รับมอบหมายจากผู้บริหารหรือกรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อแทนสถาบันการเงินด้วย)

สถาบันการเงินต้องกำหนดนโยบายและแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับขั้นตอนหรือกระบวนการพิจารณาตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้าและทำความเข้าใจเสนอผู้บริหารระดับสูงเพื่อพิจารณาอนุมัติการรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

การรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ตามมาตรา ๑๓ (๓) แบ่งเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๑) การรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยเมื่อผู้มีหน้าที่รายงานพบเหตุอันควรสงสัยเอง กล่าวคือ เมื่อมีการทำธุรกรรมกับสถาบันการเงินและพบว่าเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ให้สถาบันการเงินรายงานการทำธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยโดยการส่งแบบรายงานไปยังสำนักงาน ปปง. ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีเหตุอันควรสงสัย

“วันที่มีเหตุอันควรสงสัย” หมายถึง วันที่สถาบันการเงินทราบถึงธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ดังนั้น การเริ่มนับระยะเวลา ๗ วัน ให้เริ่มนับตั้งแต่วันที่ผู้บริหารระดับสูงทราบถึงธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ซึ่งก็คือวันที่ผู้บริหารระดับสูงได้ตรวจสอบ วินิจฉัยและอนุมัติการรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยไปยังสำนักงาน ปปง.

๒) การรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยเมื่อผู้มีหน้าที่รายงานได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินจากหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับความผิดมูลฐาน ซึ่งแบ่งเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๒.๑) กรณีได้รับแจ้งคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินจาก สำนักงาน ปปง. สำนักงานตำรวจ หรือสถานีตำรวจ สถาบันการเงินสามารถใช้ดุลพินิจในการพิจารณา โดยอาจตรวจสอบการทำธุรกรรมของลูกค้ารายที่มีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินนั้นย้อนหลังนับตั้งแต่วันที่ได้รับคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินดังกล่าวโดยใช้กระบวนการตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้า ทั้งนี้ เพื่อทราบถึงเหตุอันควรสงสัยในการทำธุรกรรมของลูกค้ารวมถึงผู้รับประโยชน์ที่แท้จริงของลูกค้าหรือผู้เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับลูกค้าที่เกิดขึ้นก่อนได้รับคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินจากสำนักงาน ปปง. หากพบว่าการทำธุรกรรมใดก่อนนั้นหรือธุรกรรมที่เกี่ยวข้องมีเหตุอันควรสงสัย ให้สถาบันการเงินพิจารณารายงานเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยโดยการส่งแบบรายงานไปยังสำนักงาน ปปง. ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีเหตุอันควรสงสัย

“วันที่มีเหตุอันควรสงสัย” หมายถึง วันที่สถาบันการเงินทราบถึงธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ดังนั้น การเริ่มนับระยะเวลา ๗ วัน ให้เริ่มนับตั้งแต่วันที่ผู้บริหารระดับสูงทราบถึงธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย

ซึ่งก็คือวันที่ผู้บริหารระดับสูงได้ตรวจสอบ วินิจฉัยและอนุมัติการรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยไปยังสำนักงาน ป.ป.ง.

๒.๒) กรณีได้รับแจ้งคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินจากหน่วยงานของรัฐอื่นที่มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับความผิดมูลฐาน เช่น สำนักงาน ป.ป.ช. สำนักงาน ป.ป.ท. สำนักงาน ป.ป.ส

ให้สถาบันการเงินพิจารณารายงานเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยโดยการส่งแบบรายงานไปยังสำนักงาน ป.ป.ง. ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่เหตุอันควรสงสัย

“วันที่มีเหตุอันควรสงสัย” หมายถึง วันที่สถาบันการเงินทราบถึงธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย สำหรับกรณีนี้ วันที่สถาบันการเงินทราบ หมายถึง วันที่ผู้บริหารระดับสูงหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินจากหน่วยงานของรัฐ

ดังนั้น การเริ่มนับระยะเวลา ๗ วัน ให้เริ่มนับตั้งแต่วันที่ผู้บริหารระดับสูงหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินจากหน่วยงานของรัฐ ทั้งนี้ การตรวจสอบ วินิจฉัยและอนุมัติควรต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จโดยไม่ชักช้า อย่างไรก็ตามก็ดี สถาบันการเงินต้องกำหนดนโยบายและแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับขั้นตอนหรือกระบวนการพิจารณาตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้า และทำความเข้าใจกับผู้บริหารระดับสูงเพื่อพิจารณาอนุมัติการรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยให้แล้วเสร็จโดยเร็ว (ทั้งนี้ไม่ควรเกิน ๗ วัน)

หมายเหตุ :

๑. ผู้บริหารที่มีอำนาจ ในที่นี้ ให้รวมถึง (๑) บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ได้รับมอบหมายจากคณะผู้บริหารขององค์กร ในการทำหน้าที่ตรวจสอบ วินิจฉัยและลงนามอนุมัติ การรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย (๒) ทั้งนี้ รวมถึงบุคคลหรือคณะบุคคลที่ได้รับมอบหมายจาก บุคคลหรือคณะบุคคลใน (๑) ด้วย

๒. ในกรณีที่ปรากฏในภายหลังว่ามีเหตุอันควรสงสัยสำหรับธุรกรรมใดที่ได้กระทำไปแล้ว โดยมีได้มีการรายงานเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยให้สถาบันการเงินสามารถรายงานมาให้สำนักงาน ป.ป.ง. ทราบโดยไม่ชักช้า ตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๓. การรายงานย้อนหลังสามารถกระทำได้เฉพาะการรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยเท่านั้น

๔. ในกรณีที่ปรากฏในภายหลังว่ามีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าธุรกรรมใดที่ได้กระทำไปแล้วโดยมิได้มีการรายงานเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ให้สถาบันการเงินสามารถรายงานมาให้ สำนักงาน ป.ป.ง. ทราบโดยไม่ชักช้า

ข้อ ๔ ธุรกรรมที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องรายงาน

หลักเกณฑ์สำหรับธุรกรรมที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องรายงาน เป็นไปตามข้อบัญญัติในกฎกระทรวง(ฉบับที่ ๕) ออกตามความพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยสรุปได้ดังต่อไปนี้

ข้อ ก. ธุรกรรมที่กระทำโดยบุคคลหรือองค์กรที่ได้รับยกเว้น กล่าวคือ ธุรกรรมที่ลูกค้าได้แก่บุคคลหรือองค์กรต่อไปนี้ เป็นธุรกรรมที่ได้รับยกเว้น ไม่ต้องรายงาน

ก-๑ พระมหากษัตริย์ พระบรมราชินีนาถ พระรัชทายาท หรือพระบรมวงศ์ตั้งแต่ชั้นพระองค์เจ้าขึ้นไปจนถึงชั้นเจ้าฟ้า

ก-๒ รัฐบาล ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ องค์กรมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ

ก-๓ มูลนิธิ ดังต่อไปนี้

- มูลนิธิชัยพัฒนา

- มุลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ
- มูลนิธิสายใจไทย

ข้อ ข. ธุรกิจเกี่ยวกับทรัพย์สิน ประเภทสังหาริมทรัพย์ ที่เป็นการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการได้มาโดยการครอบครองตามมาตรา ๑๓๘๒ (การครอบครองปรปักษ์) หรือมาตรา ๑๔๐๑ (ภาระจำยอม) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ข้อ ค. ธุรกิจเกี่ยวกับทรัพย์สินประเภทสังหาริมทรัพย์อื่น ที่ไม่ใช่ เรือกำปั่น เรือที่มีระวางตั้งแต่หกตันขึ้นไป เรือกลไฟ หรือรถยนต์ที่มีระวางตั้งแต่ห้าตันขึ้นไป แพ ยานพาหนะ เครื่องมือหรือเครื่องจักรกล และสินทรัพย์ดิจิทัล

ข้อ ง. ธุรกิจที่เป็นการทำสัญญาประกันวินาศภัย ที่คาดว่าสถาบันการเงินจะต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนตามสัญญา น้อยกว่าสิบล้านบาท กล่าวคือ เมื่อทรัพย์สินอันเป็นวัตถุแห่งสัญญาประกัน เกิดความเสียหาย และมีมูลค่าในการชดใช้ค่าสินไหม น้อยกว่าสิบล้านบาท

ข้อ จ. ธุรกิจที่เกี่ยวกับการดำเนินการดังต่อไปนี้

จ-๑ ธุรกิจการให้บริการเครือข่ายบัตรเครดิตซึ่งสถาบันการเงินเป็นผู้ให้บริการจาก ผู้ดำเนินกิจการเครือข่ายบัตรเครดิต และธุรกิจที่ผู้ประกอบการธุรกิจหรือร้านค้า ใช้บริการเครือข่ายบัตรเครดิตที่สถาบันการเงินดำเนินการบริหารจัดการ

จ-๒ ธุรกิจเกี่ยวกับการดำเนินการในเครือข่าย อีทีซี การสวิตซ์ซิงในการชำระเงิน การหักบัญชี การชำระดุล ซึ่งกระทำขึ้นระหว่างสถาบันการเงินด้วยกัน หรือระหว่างสถาบันการเงินกับหน่วยงานของรัฐที่กำกับดูแลเครือข่ายหรือระบบดังกล่าว

ข้อ ฉ. ธุรกิจที่ลูกค้าชำระค่าสินค้าและบริการ ที่สถาบันการเงินหรือผู้ประกอบการอาชีพตามมาตรา ๑๖ (๙) เป็นตัวแทนรับชำระ เฉพาะที่มีมูลค่าน้อยกว่าหนึ่งแสนบาท

ข้อ ช. ธุรกิจที่ลูกค้าใช้บริการเกี่ยวกับเช็ค ดราฟต์ ตัวแลกเงิน ตัวสัญญาใช้เงิน และตราสารทางการเงิน เพื่อวัตถุประสงค์ในการชำระหนี้ ซึ่งต้องไม่ใช่ธุรกรรมที่ใช้เงินสดและไม่ใช้ธุรกรรมที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการลงทุน

ข้อ ซ. ธุรกิจระหว่างบริษัทบริหารสินทรัพย์ด้วยกัน หรือระหว่างบริษัทกับสถาบันการเงินประเภทอื่น อาทิ กบธนาคาร บริษัทหลักทรัพย์ บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุน หรือกับผู้ประกอบการอาชีพตามมาตรา ๑๖(๙) ซึ่งกระทำขึ้นเพื่อประโยชน์ของบริษัท ในการลงทุน/เพิ่มทุน ลดความเสี่ยงในการบริหารกิจการ

ข้อ ญ. ธุรกิจที่บริษัทดำเนินการ เพื่อวัตถุประสงค์ในการบริหารจัดการกิจการภายในของบริษัท ที่ไม่ใช่เป็นการให้บริการกับลูกค้า อาทิ บริษัทไปซื้อที่ดินเพื่อก่อสร้างสำนักงานของบริษัท เป็นต้น

หมายเหตุ: ๑. ธุรกิจที่ได้รับยกเว้นตามข้อ ก. ได้รับยกเว้นทุกธุรกรรม

๒. ธุรกิจที่ได้รับยกเว้นตามข้อ ข- ญ ได้รับยกเว้นเฉพาะธุรกรรมที่ใช้เงินสด และธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สิน โดยไม่รวมถึงธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย”

ข้อสังเกต

กรณีที่มีธุรกรรมหนึ่งธุรกรรมใด ตรงกับหลักเกณฑ์การรายงานธุรกรรมมากกว่า ๑ รายการ ให้พิจารณา ดังนี้

ข้อ ก. กรณีที่มีการทำธุรกรรมเกี่ยวกับสังหาริมทรัพย์ที่มีราคาประเมินตั้งแต่ ๕ ล้านบาทขึ้นไป และธุรกรรมที่ใช้เงินสดตั้งแต่ ๒ ล้านบาทขึ้นไป อาทิ ลูกค้าทำธุรกรรมที่ใช้เงินสด ซื้อทรัพย์สินรอการขาย ที่บริษัทประกาศขาย (สามารถรายงานได้ในแบบ ๑-๐๑ และ ๑-๐๒)

การรายงานธุรกรรม : กรณีนี้ ให้บริษัทรายงาน ทั้งธุรกรรมที่ใช้เงินสด ในแบบรายงาน ปง ๑-๐๑ และรายงาน ธุรกิจเกี่ยวกับทรัพย์สิน ในแบบรายงาน ปง ๑-๐๒ ด้วย (ทั้งนี้ บริษัทยังคงมีหน้าที่ในการตรวจสอบธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยอยู่)

ข้อ ข. ธุรกรรมเกี่ยวกับเงินสด หรือธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน เป็นธุรกรรมที่มีมูลตามหลักเกณฑ์ที่ต้องรายงาน และบริษัทก็พิจารณาว่า เป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยด้วย (สามารถรายงานได้ในแบบ ปง ๑-๐๑/ปง ๑-๐๒ และ ปง ๑-๐๓)

การรายงานธุรกรรม : กรณีนี้ ให้บริษัทรายงานธุรกรรมดังกล่าว ทั้ง ๒ ฉบับ กล่าวคือ รายงานทั้งแบบรายงานตามที่กฎหมายกำหนดจำนวนเงินไว้ (แบบ ๑-๐๑ หรือ แบบ ๑-๐๒ แล้วแต่กรณี) และรายงานเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย (ตามแบบ ๑-๐๓) ด้วย

ข้อ ๕. การเก็บรักษารายงานธุรกรรม

ผู้มีหน้าที่รายงานธุรกรรมต้องเก็บรักษา สำเนารายงานธุรกรรม (กรณีรายงานด้วยวิธีการส่งทางไปรษณีย์ หรือยื่น ณ สำนักงาน) ที่ได้รายงานต่อสำนักงาน หรือเก็บรายงานธุรกรรมในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ (กรณีรายงานโดยส่งเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์) ไว้เป็นระยะเวลาอย่างน้อย ๕ ปีนับแต่วันที่ลูกค้าทำธุรกรรม

ภาคผนวก

๑) หลักการรายงานธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินให้นำหลักการของแนวทางปฏิบัติของธนาคารมาใช้ ดังนี้

๑ กรณีธุรกรรมหนึ่ง เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินหนึ่งตัวทรัพย์สิน ให้รายงานเมื่อ ทรัพย์สินนั้น มีราคาประเมิน ตั้งแต่ ห้าล้านบาทขึ้นไป อาทิ กรณีมีการจดทะเบียนที่ดินหลายแปลง และแต่ละแปลงมีราคาประเมินตั้งแต่ ๕ ล้านบาทขึ้นไปทั้งสิ้น ธนาคารก็สามารถรายงานรวมกันใน ๑ ฉบับ

๒ กรณีธุรกรรมหนึ่ง เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินหลายตัวทรัพย์สินร่วมกัน ให้รายงานเมื่อ ทรัพย์สินทุกตัว ทรัพย์สิน มีราคาประเมินรวมกัน ตั้งแต่ห้าล้านบาทขึ้นไป อาทิ กรณีที่มีการจดทะเบียนที่ดินหลายแปลง แต่ละแปลงมีราคาประเมินต่ำกว่าห้าล้านบาท แต่เมื่อรวมกันแล้ว มีราคาประเมินรวมทั้งสิ้นห้าล้านบาทขึ้นไป ธนาคารมีหน้าที่ต้องรายงานต่อสำนักงาน โดยรายงานรวมกันใน ๑ ฉบับ

๓ กรณีธุรกรรมหนึ่ง เกี่ยวข้องกับที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างในอนาคต ให้พิจารณารายงานเฉพาะ กรณีที่ ที่ดินเปล่า(ไม่รวมมูลค่าสิ่งปลูกสร้างในอนาคต) มีราคาประเมินตั้งแต่ห้าล้านบาทขึ้นไป

๔ กรณีธุรกรรมหนึ่ง เป็นการเพิ่มวงเงินในการกู้ยืม ซึ่งเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินค้ำประกัน ซึ่งได้เคย รายงานธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ในสัญญากู้ยืมฉบับแรก(ก่อนเพิ่มวงเงิน)มาแล้ว ไม่ต้องรายงานอีก เนื่องจาก สำนักงาน พิจารณาถึงมูลค่าราคาประเมินทรัพย์สินเป็นหลัก มิใช่มูลค่าการกู้ยืมในสัญญา

๕ กรณีธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินหนึ่ง ธนาคารเคยรายงานต่อสำนักงานแล้ว ต่อมามีการเปลี่ยนแปลงกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน (เปลี่ยนชื่อเจ้าของทรัพย์สิน) ธนาคารต้องรายงานต่อสำนักงาน แต่หากเป็นการเปลี่ยนชื่อผู้กู้ยืมในสัญญา ซึ่งมีได้กระทบต่อสิทธิในทรัพย์สิน ธนาคารไม่ต้องรายงาน)

๖ กรณีมีการเปลี่ยนแปลงกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่มีราคาประเมินตั้งแต่ห้าล้านบาทขึ้นไป โดยธนาคาร สลักหลังมอบให้ลูกค้าไปดำเนินการโอนที่สำนักงานที่ดินเอง โดยไม่มีเจ้าหน้าที่ธนาคารไปด้วย ธนาคารยังคงมี หน้าที่รายงานธุรกรรมดังกล่าวอยู่

๗ กรณีธุรกรรมการไถ่ถอนหลักประกันอันเป็นทรัพย์สินที่มีราคาประเมินตั้งแต่ห้าล้านบาทขึ้นไป เนื่องจากมีการปิดบัญชีชำระหนี้ ธนาคารต้องรายงานต่อสำนักงาน

๘ กรณีธุรกรรมที่ใช้สิทธิเช่าทรัพย์สิน เป็นหลักประกันการกู้ยืม และมูลค่าสิทธิการเช่า นั้น มีราคาตั้งแต่ ห้าล้านบาทขึ้นไป ธนาคารต้องรายงานต่อสำนักงาน และหากสิทธิการเช่า นั้นสิ้นสุดลง โดยต่อมากมีการต่อ สัญญาเช่าครั้งใหม่ ซึ่งมีมูลค่าตั้งแต่ห้าล้านบาทขึ้นไปและมีผลให้เกิดธุรกรรมครั้งใหม่ตามสิทธิการเช่า นั้น ถือเป็นสิทธิเหนือทรัพย์สินครั้งใหม่ ที่ธนาคารต้องรายงานธุรกรรมต่อสำนักงาน

๙ กรณีที่เป็นธุรกรรมจดทะเบียนที่ดินจำนวนหลายแปลง และมีการไถ่ถอนแต่ละแปลงไม่พร้อมกันใน คราวเดียว ให้ธนาคารรายงานธุรกรรม เมื่อการไถ่ถอนแต่ละครั้ง เป็นการไถ่ถอนทรัพย์สินที่มีราคาประเมินถึง ห้าล้านบาทขึ้นไป

๑๐ กรณีที่มีธุรกรรมเกี่ยวกับการไถ่ถอน จำนอง และธนาคารมีการสลักหลังไถ่ถอน จำนองไว้ แม้ลูกค้า จะมารับโฉนดหรือเอกสารสิทธิคืนในภายหลัง ก็ให้ถือว่า วันที่ธนาคารสลักหลังไถ่ถอน เป็นวันที่ทำธุรกรรม เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงสิทธิเหนือทรัพย์สินตามกฎหมายเกิดขึ้นในวันที่ธนาคารสลักหลังปลด จำนอง.

๒) แนวทางการพิจารณาธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย

เนื่องจากธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย เป็นธุรกรรมที่อาจเป็นจุดเริ่มต้นในการตรวจพบความผิด เกี่ยวกับการฟอกเงินหรือความผิดมูลฐาน และการตรวจสอบธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย จำเป็นต้องใช้ดุลย พินิจในการพิจารณาว่ามีเหตุอันควรพิจารณาว่า เป็นธุรกรรมที่ผิดปกติและควรส่งรายงานต่อสำนักงานหรือไม่ ทั้งนี้ บริษัท อาจพิจารณาพฤติกรรมการทำธุรกรรมดังต่อไปนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการตรวจสอบเพื่อรายงาน เป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยต่อไป^๒

๒.๑ พฤติกรรมที่อาจใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาตรวจสอบข้อมูลลูกค้าและการทำธุรกรรม

^๒ พฤติกรรมที่ระบุในแนวทางปฏิบัตินี้ เป็นเพียงแนวทางให้ผู้ปฏิบัติ ใช้ในการพิจารณาตรวจสอบรายละเอียดของลูกค้าและธุรกรรมให้มากขึ้น ซึ่ง หากตรวจสอบแล้วพบว่า ด้วยข้อมูลของลูกค้าและเหตุผลในการทำธุรกรรม ทำให้พบว่า ไม่มีเหตุอันควรรายงาน เป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ผู้ ปฏิบัติ ก็ไม่จำเป็นต้องรายงานเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยต่อสำนักงาน

(๑) กรณีลูกค้านำเงินสดมาชำระหนี้ ในคราวเดียวหรือครั้งละจำนวนมาก ซึ่งขัดกับสภาพความเป็นหนี้ NPL ของลูกค้าที่ผ่านมา

(๒) กรณีลูกค้าสามารถชำระหนี้ ซึ่งเป็นจำนวนเงินมูลค่าสูงได้ในคราวเดียว และในระยะเวลาอันรวดเร็ว

(๓) กรณีลูกค้านำเงินสดมาซื้อทรัพย์สินรอการขาย โดยเป็นเงินสดจำนวนมาก ซึ่งโดยทั่วไป ลูกค้ารายอื่นมักจะชำระผ่านระบบธนาคาร เช็ค หรือผ่อนชำระ มากกว่าจะจ่ายเงินสดจำนวนมากในคราวเดียว

(๔) กรณีที่ลูกค้าทำธุรกรรมด้วยเงินสดจำนวนมาก ซึ่งไม่สอดคล้องกับฐานะทางการเงินของลูกค้า

(๕) กรณีที่บริษัท ตรวจสอบพบว่า ลูกค้า มีความเกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย หรือการกระทำความผิดที่หน่วยงานของรัฐแจ้งรายชื่อไว้ หรืออยู่ในระหว่างกระบวนการยึดหรืออายัดทรัพย์สิน หรือขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ซึ่งในกรณีนี้บริษัทฯ ต้องรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยต่อสำนักงาน

หมายเหตุ : (๑) พฤติกรรมในข้อ ๒.๑ เป็นแนวทางให้บริษัทพิจารณาตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับลูกค้าและการทำธุรกรรม เพื่ออาจนำไปสู่ความผิดปกติอันจะกลายเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย แต่หากบริษัทตรวจสอบแล้ว ไม่พบความผิดปกติตามค่านิยมของธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย บริษัทก็อาจพิจารณาไม่รายงานต่อสำนักงานได้

(๒) ในกรณีที่บริษัทเห็นว่า มีพฤติกรรมอื่นนอกเหนือไปจากแนวทางในข้อนี้ ที่ทำให้บริษัทพิจารณาว่า ลูกค้าได้ทำธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย บริษัทก็สามารถส่งเป็นรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยมายังสำนักงานได้

๒.๒ แนวทางในการพิจารณาระบุข้อเท็จจริงในการรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย

(๑) กรณีที่มีการตรวจพบธุรกรรมครั้งใดครั้งหนึ่ง ที่เชื่อได้ว่า มีเหตุอันควรสงสัย ก็ให้บริษัทดำเนินการตรวจสอบเบื้องต้นตามขั้นตอน และรายงานธุรกรรมนั้นๆ เป็น ธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย และระบุถึงเหตุหรือข้อมูลที่ทำให้ใช้ดุลยพินิจรายงาน

(๒) กรณีที่มีการตรวจสอบพฤติกรรมหลายครั้ง จนทำให้บริษัทใช้ดุลยพินิจว่า บุคคลที่ทำธุรกรรมนั้น มีพฤติกรรมที่เข้าข่าย มีเหตุอันควรสงสัย (มีเหตุผลว่า การทำธุรกรรมที่มีลักษณะผิดปกติหลายครั้ง นำมาซึ่งความผิดปกติและมีเหตุอันควรสงสัย) บริษัทควรพิจารณารายงานธุรกรรมครั้งสุดท้ายในบรรดาธุรกรรมหลายครั้งของลูกค้านั้นๆ พร้อมทั้งอ้างอิงถึงธุรกรรมครั้งก่อนๆ ที่มีลักษณะเดียวกัน ในช่องที่ให้ระบุถึงเหตุผล อันเป็นเหตุให้บริษัทใช้ดุลยพินิจว่า เป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย อาทิ ลูกค้านิติบุคคล ก ทำธุรกรรมถือเงินสดจำนวนมาก (อาจจะครั้งละหลายล้านบาท) มาชำระหนี้เงินกู้ยืมกับบริษัท หลายครั้ง (ในที่นี้ขึ้นอยู่กับ การเทียบเคียงกับพฤติกรรมของลูกค้าทั่วไปที่ปกติ) จนพิจารณาได้ว่าเป็นธุรกรรมที่ผิดปกติสำหรับลูกค้านิติบุคคล กรณีนี้ บริษัทจึงใช้ดุลยพินิจว่า ลูกค้านิติบุคคล ก มีการทำธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ในการรายงาน บริษัทควรเลือกรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยเพียง ๑ ครั้ง โดยอาจพิจารณาระบุข้อมูลธุรกรรมครั้งสุดท้าย ในการทำธุรกรรมหลายครั้งที่ผ่านมา และอ้างอิง ธุรกรรมการชำระเงินสดครั้งก่อนทุกครั้ง(ซึ่งผิดปกติ)ที่ตรวจพบไว้ใน การแสดงถึงเหตุผลในการรายงาน โดยไม่จำเป็นต้องรายงานเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ตามจำนวนการทำธุรกรรมของลูกค้าทั้งหมด เป็นต้น